

Aslan kral ve akıllı tavşan

Ormanlar kralı aslan, ormanda kendinden başka kuvvetli kimsenin bulunmadığını bilmişti. Kendisiyle de çok övünmüştü. Daima ormandaki hayvanlara saldırır, onları bir pençede öldürür daha sonra da afiyetle midesine indirir. Bu durumdan bütün orman halkı şikayetçiydi.

Nihayet bir gün bütün orman halkı birleşmiş ve aslanın huzuruna çıkmışlar. Niyetleri bu meseleye kesin bir çare bulmaktı.

- Ey ormanımızın yüce kralı, demişler. Bütün gün peşimizden koşup, muhakkak içimizden birini midenize indiriyorsunuz. Buna itiraza hakkımız yoktur. Çünkü güçlü olan sensin. Fakat bizi yakalamak için peşimizden koşup yoruluyorsunuz. Bunca yorulmanın hiç bir anlamı var mı ?

- Peki, ne yapmamı istiyorsunuz? diye sormuş aslan.

Onlar da aralarında anlaşmışlar gibi fikirlerini söylemişler:

- Siz kendinizi boş yere yormayın. Siz bu işi bize bırakın. Biz her gün aramızdan birini seçip size yollarız. Siz de koşmadan, yorulmadan karnınızı doyurursunuz.

Aslan bu fikri çok beğenmiş. Bu fikrin kabul edilmesi, aslan kadar orman halkını da memnun etmiş. Orman halkı da gönül rahatlığı ile işine, gücüne dönmüş. Artık bütün gün kaçmaları ve saklanmaları gerekmiyordu. Aslan ile anlaşmışlar gibi her gün aralarından bir kurban seçip gönderiyorlardı.

Günlerden bir gün sıra zıp zıp tavşana gelmişti. Orman halkı:

- Hadi bakalım, kurban olma sırası sende. Bugün aslanın inine sen gideceksin, demişler.

Zıp zıp tavşan bu durum karşısında şaşırıp kalmış. "Hayır", derse orman kanununa aykırı davranmış olacak, "Evet" derse de tatlı canı elinden gidecekti. Tavşandaki karamsarlığı gören orman halkı ona orman halkına karşı olan borcunu ve sorumluluklarını hatırlatmışlar. Zıp zıp tavşan boynunu bükmüş. Zorla da olsa aslanın ininin yolunu tutmuş.

Aslan ise yemeğinin gecikmesinden dolayı fena halde hiddetlenmiş. Zıp zıp tavşanda yolunu uzattıkça uzatmış ve geç bir vakitte aslanın inine gelmişti. Hiddetinden çılgına dönmüş olan aslan:

- Nerede kaldın be? diye kükremiş. Ne cüretle beni bunca zaman aç bekletiyorsun? Yemek vakti geçeli saatler oldu. Tavşan boynu bükük:

- Aman kralım, sizi aç bekletmek ne haddimize düşmüş. Ama inanınız ki bunda benim hiç bir suçum yok. Tam buraya geliyordum ki karşıma sizin gibi bir aslan çıktı. Bana "Gelsene küçük tavşan" dedi, ama ben gitmedim. Çünkü yanına gidersem beni yiyeceğini biliyordum. Elinden kurtulmak için

neler çektim bir bilseniz, demiş.

Aslan:

- O halde çabuk düş önüme ve beni onun yanına götür de, ona dersini bir vereyim, demiş.

Tavşan önde, aslan arkada inden çıkmışlar. Bir kuyunun başına gelmişler. Tavşan: .

- İşte kralım, aslanı tam bu kuyunun başında gördüm. Muhakkak sizin geldiğinizi görünce kuyunun içine gizlenmiştir, demiş.

Aslan kuyunun içerisine eğilip bakınca suda kendi hayalini görmüş:

- Demek ki, yemeğime göz diken küstah bu ha, şimdi gösteririm ona, dedikten sonra kükreyerek suya atlamış ve boğularak ölmüş.

Zıp zıp tavşan böylelikle hem kendini hem de ormandakilerin hayatını kurtarmış.

König Löwe und das schlaue Häschen

Der Löwe wusste, dass er der Stärkste im Wald war. Darauf war er stolz. Immer griff er die Tiere im Wald an, tötete sie mit einem Prankenschlag und frass sie mit grossem Appetit. Die Tiere beklagten sich über diesen Zustand und suchten nach einer Lösung für dieses Problem. Eines Tages gingen sie zusammen zum Löwen, um ihm ihren Vorschlag zu unterbreiten.

"O verehrter König unseres Waldes", sagten sie, "den ganzen Tag verfolgt Ihr uns, bis Ihr einen von uns verschlingt. Wir haben kein Recht, uns darüber zu beschweren, denn Ihr seid der Stärkste. Doch macht es Sinn, uns so lange hinterherzurennen, bis Ihr müde werdet?"

"Was erwartet ihr von mir?", fragte der Löwe.

"Ihr braucht nicht müde zu werden. Jeden Tag werden wir einen von uns zu Euch schicken. So werdet Ihr, ohne zu rennen und müde zu werden, satt."

Dieser Vorschlag gefiel dem Löwen sehr. Die Tiere waren genauso zufrieden, denn sie konnten nun ohne Angst ihrer Arbeit nachgehen und mussten sich nicht mehr verstecken. Wie abgemacht, wählten sie jeden Tag ein Opfer und schickten es zu ihm.

Eines Tages war Hop-Hop-Hase an der Reihe.

"Heute musst du in die Höhle des Löwen gehen", sagten die Tiere.

Der Hop-Hop-Hase blieb vor Schreck sitzen. Wenn er Nein sagte, verletzte er das Waldgesetz. Wenn er Ja sagte, kostete es ihn das Leben. Die Tiere des Waldes erinnerten ihn an die Abmachung. Der Hop-Hop-Hase machte sich also auf den Weg zur Höhle des Löwen, nahm aber einen langen Umweg. Als er dort eintraf, war es schon spät.

Der Löwe zitterte vor Zorn und brüllte: "Wo bist du so lange geblieben? Wie kannst du dir erlauben, mich so lange hungern zu lassen? Schon seit Stunden ist die Essenszeit vorbei."

Der Hase verbeugte sich ehrfürchtig: "O mein König! Es ist mir nicht erlaubt, Euch hungern zu lassen. Glaubt mir bitte, ich bin an dieser Verspätung nicht schuld. Ich wollte zu Euch kommen. Doch da stand ein Löwe wie Ihr und sagte: 'Komm zu mir, kleiner Hase!' Ich wusste, dass er mich fressen wollte, und habe alles getan, um mich zu retten!"

Der Löwe sagte: "Komm! Zeig mir diesen Löwen, damit ich ihm eine Lektion erteilen kann!"

Als sie dort angekommen waren, meinte der Hase: "Jawohl, mein König. Ich habe ihn an einem Ziehbrunnen getroffen. Sicher hat er sich im Brunnen versteckt, als er Euch kommen sah."

Der Löwe schaute in den Brunnen und sah sein Spiegelbild im Wasser.

"Ist das der Unverschämte, der mein Essen wollte. Dem werde ich's zeigen!", brüllte er, sprang ins Wasser und ertrank.

So rettete der schlaue Hop-Hop-Hase nicht nur sein Leben, sondern auch das der anderen Tiere im Wald.